

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

A green door with four yellow glass panes is the central focus. It is decorated with a large green and white floral wreath in the center. The door is framed by a thick garland of white pine branches and gold and red ornaments. Two white lantern-style light fixtures are mounted on either side of the door. A gold door handle and a gold letterbox are visible on the right side of the door. The background is a light pink wooden wall.

Merry and Bright

ALI
ROSEN

New York Times bestselling author

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMAZON ORIGINAL STORIES

Merry
and
Bright

ALI
ROSEN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Ali Rosen Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662536984 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak resmi: © Yashkin Ilya, © knelson20 / Shutterstock; © EdwardShtern, © Philary / Getty

*Yorgun ve sadece sevimli bir tatil romantik komedisine
ihtiyaç duyan tüm Yahudi kadınlara.
Bu film sizin için.*

İÇİNDEKİLER

[Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Teşekkür](#)

[Kahramanımızdan Özel Bir Tatil Mesajı Ali](#)

[Rosen'e Övgü](#)

[Ali Rosen'in Diğer Eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Ve yarın
Saçma gibi görünüyor, ama sence
Sen ve ben uyanıp, yalnız olmamakta profesyonel
olduğumuzu fark edebilir miyiz?
—*Belki Mutlu Son*

Bölüm 1

Dürüst olmak gerekirse, ailemi görmek için uçağa binip biraz kafayı bulmak çekici *geliyor*.

Ama yine de sorumlu biriyim, bu yüzden uçuş görevlisinin içki teklifini reddetmeyi planlıyorum.

Ta ki yanımdaki derin ses, "Sen içersen ben de içerim" diyene kadar.

Sadece ses tonundan yüzümün kızardığını hissediyorum. Onu görmemek için özenle kaçınıyordum, onun koltuğu 1B, benimki 1A'ydı - son dakikada aldığım ve çok sevindiğim bir yükseltmeydi, ta ki en güzel dev yanıma oturana kadar. Jason Momoa'nın boyunu, dalgalı saçlarını ve neşeli gülümsemesini, rahat bir gömlek ve koyu gri eşofman altı ile hayal edin. Yakışıklı erkekler her zaman güneş gibidir — yanmamak için gözlerinizi kaçırmanız gerekir.

Kaçınmak kolaydı, çünkü Kindle'ımı aldım ve okuduğum kitaba geri döndüm (evet, gerçek erkeklerden çok kurgusal erkeklere ilgi duyuyorum; beni dava edin).

Ta ki... *Sen istersen ben de isterim*.

Ve şimdi bana eğlenerek bakıyor, kaşları kalkık, bu kadar uzun boylu biri için fazla yaramaz bir ifadeyle. Ona başımı sallamaktan başka çarem yok. Uçuş görevlisinin tepsisinden iki kadeh şampanya alıyor ve birini bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Önyargılı davrandıysam özür dilerim," diyor, gülümsemesi o kadar soluyor ki, onu geri getirmek için ne kadar çaresizce çabaladığımı fark edince şaşırıyorum. "Uçarken biraz gergin oluyorum. Bir içki iyi fikir gibi geldi. Ve sabahın onunda kimse yalnız başına içmek istemez."

"*Sen mi?*"

"Ben ne?"

"Uçarken gergin misin?"

Kıkırdar ve içkisini bir yudumda içer. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, sen... " Elimi onun önünde sallıyorum. "Sen biliyorsun. Böyle göründüğünü biliyorsun."

Şimdi yanakları biraz pembeleşti ve bu beni şaşırttı. Ama yine de eğildi. "Neye benziyorum?"

Kızarma yarışması mı yapacağız? Çünkü onun uçmaktan korkamayacağını ima ettiğimi fark ettiğimde böyle hissediyorum, çünkü o çok yakışıklı ve kaslı. *Aferin Miriam, yine ağzından laf kaçırdın.*

"Uçak düşerse, onu fiziksel olarak engelleyeceğimi mi sanıyorsun?" diyor sevimli bir gülümsemeyle.

"Öyle değil," diye aceleyle cevap veriyorum. "Sadece genel olarak korkacak daha az şeyin varsa, genel olarak daha az korkarsın diye düşündüm."

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirir. "Belki. Fiziksel şeyler, tabii, haklısın."

Şampanyamdan bir yudum alıyorum, sıvı cesaret. Nedense, normalde çekici bir erkekle konuşurken hissettiğim o gerginlik bu sefer yok. Onun samimi gülümsemesinde, yakıcı değil, sıcaklık veren bir şey var. "Charleston'a neden geldin?" diye soruyorum.

"Aile Noel'i," diyor kısaca, her ne kadar bir haftadan fazla zaman olsa da. "Sen?"

"Aynı," diyorum, başımı sallayarak. "Eh, aile Hanukkah'ı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Heyecanlanmıyor musun?"

"Aşırı heyecanlı, aşırı paylaşımcı, her şeyde aşırı olan ailenle, onların *daha da* coşkulu olabilecekleri bir dönemde sekiz gece üst üste birlikte olmak ister miydin?"

Gülüştü gözlerini o kadar sıkı kırıştırıyor ki, neredeyse görünmez hale geliyor. Sanki gülüşü tüm vücudunu kaplıyor ve bu, sadece fotoğrafını görenlerin bu adam hakkında hayal ettiklerinden çok farklı. "Kulağa eğlenceli geliyor," diyor, hala gülümsüyor.

"Belki sen buna uyarsan."

"Sen uymuyor musun?"

Kafamı sallıyorum, ama ifadesinden daha fazlasını istediği anlaşılıyor. Normalde paylaşımcı biri değilim, ama bu adamda bir şey beni paylaşmam gerektiğini hissettiriyor.

"Ben sürpriz bir bebek oldum," diye açıklıyorum. "Ailem, kız kardeşlerimi doğurduklarında yirmili yaşlarındaydı ve sonra annem kırk dört, babam kırk sekiz yaşındayken kazara bana hamile kaldılar. Babam, bir yıl önce anneme bir kaplumbağa hediye etmişti, çünkü on yedinci yıldönümü hediyesi kabuklu hayvanlardı ve bu, onun yeni bebeği olacaktı. Yani ben, neredeyse otuz yıldır bir kaplumbağa ve dört dışa dönük insanla ilgi için rekabet eden, fazladan bir aile evcil hayvanıydım."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, gülmek istediğini ama nazikçe bu dürtüye direndiğini anlayabiliyorum. "Kaplumbağanın adı ne?" diye soruyor.

"Shells" diyorum ve o bu mücadeleyi kaybediyor. İkiye katlanıyor ve kahkahalar patlıyor. "Bu benim gerçek hayatım!" diye bağıryorum, kızgın gibi görünmeye çalışıyorum ama onun beni güldürdüğü için bu imkansız.

"Üzgünüm" diyor, oturup derin nefesler alarak. "Seni çok ciddiye alıyorum. Ne iş yapıyorsun?"

"Oh, şimdi beni bir profesyonel olarak görmeye çalışıyorsun, bir kaplumbağanın rakibi olarak değil mi?" Nefesini tutarak tekrar gülmek için çabalarken onu izliyorum ve ona acımadan edemiyorum. "Bir atıştırmalık şirketim var," diyorum ve çantamdan bir tane çıkarıyorum.

"Nosh Sticks!" diye bağıryor ve ben de onun bunları tanıdığı için gururla gülümsüyorum. Annemin bunları "benim küçük atıştırmalıklarım" olarak adlandırmasından şimdiden korkuyorum, bu yüzden onun bunları tanıması beni cesaretlendiriyor. Ama sonra kendi çantasına uzanıyor ve beni şaşırtarak birkaç tane çıkarıyor. "Aslında bunları çok seviyorum. Matzah, diğer barlardan çok daha iyi bir karbonhidrat kaynağı ve ayrıca fındık ezmesi de var. Takımımın biri buldu ve şimdi hepimiz onlara bayılıyoruz."

"Takımınız mı?"

"Oh." Bir anlığına başka yere bakıyor. "Futbol oynuyorum," diyor sonunda omuz silkerek.

"Yani... eğlence için mi?"

Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve şimdi tek görebildiğim şey sevgi. "Hayır. Yani... evet. Ama bu benim işim. Giants takımında hücum oyuncusuyum."

"Bana tüm bu kelimeleri açıklamak zorunda kalacaksın."

"Hayır" ve "evet" mi?

Kıkırdayarak ona vuruyorum. "Futbol terimlerini kastettim! Üzgünüm, futbol izlemiyorum."

Neden gözlerinde rahatlama gördüğümü merak ediyorum. "Bu, benim işimin temel olarak, oyun kurucuyu devirmek isteyen iri adamları durdurmak olduğu anlamına geliyor."

"Topu atan adam mı?"

"Gördün mü, bir şeyler biliyorsun," diyor ve ben gülerek burnumu çekiyorum. "Cidden, çok etkileyici," diyorum içtenlikle.

"Az önce izlemediğini söyledin," diye alay ediyor. "Nereden biliyorsun?"

"Şey," diyorum, yavaşça düşünerek. "Senin işin en özverili iş gibi görünüyor. Şöhret kazanmıyorsun, takıma hizmet ediyorsun. Sen bir koruyucusun. Bu oldukça havalı."

Böyle iri bir adamın bu kadar yumuşak görünebileceğini hiç düşünmezdim. "Futbol hakkında hiçbir şey bilmeyen biri olarak, bir şekilde benim en sevdiğim şeyi yakalamışsın."

"O zaman bana biraz daha anlat."

Sonraki bir saat çabucak geçer. Futbol oynamanın gerektirdiği kapsamlı beslenme rejimi hakkında heyecanla konuşurken, o da ambalajlama bilimi konusunda gerçekten ilgi gösteriyor (kimsenin benim kadar tuhaf bir şekilde ilgi çekici bulmadığı bir konu). Kaplumbağalara ne yedirildiğini, en iyi konser koltuklarını, şehirdeki en sevdiğimiz restoranları konuşuyoruz. O, benim de Kit Roth adında bir şefin işlettiği ve onun takıntılı olduğu bu şehir merkezindeki restoranı denemem gerektiğine beni ikna ediyor.

Sonunda "Peki, aileniz Noel'de ne yapar?" diye sorduğumda, aniden susuyor.

"Ben, şey..." Bir süre duraksıyor ve ben, belki de bilmediğim bir Noel adabı kuralını kaçırdığımı düşünüyorum. "Aslında dört yıldır Noel'de eve gitmedim."

"Dört yıldır mı?"

"NFL'de Noel'de maçlar var. Takımın oynamıyor olsa bile, sezon boyunca haftada sadece bir gün izin alabiliyorsun ve Noel haftası da buna dahil. Bu yüzden ben... hiç gidemedim."

"Bu yıl ne değişti?"

O içini çekip pantolonunun paasını sıyrarak dizine kadar uzanan parlak, yeni bir yara izini gösterir. "Geçen sezonun sonunda n çapraz bağım yırtıldı."

"ok üzüldüm," diyorum, bunun yeterli olmadığını bilerek. Ama o, sahte bir pozitif tavır takınmaktansa bunu söylemenin daha iyi olduğunu dşnrcesine minnettar bir şekilde bağını sallıyor.

"Umarım birkaç ay içinde oynamaya izin verilir, ama bu yakın zamanda olmayacağı için, bir hafta izin alıp tatilde ailemi görmem gerektiğini söylediler."

Artık bana bakmıyor ve onun hüznünün sadece yaralanmasından kaynaklanmadığını merak ediyorum. Bu adamın *adını* bile bilmiyorum, bu yüzden onun aile dinamiklerini bilmeye hakkım yok, ama nedense anlamak istiyorum. "Noel'de eve gitmek bir umut ışığı değil mi?"

Bir anlığına önüne bakmaya devam ediyor, son bir saat boyunca yüzünde görülen neğe ve hafiflik geçici olarak kayboluyor. "Ailem harika... " Duruyor. "Ama sanırım eve dönmem konusunda çok abartacaklar."

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, benim ailem yaptığım hiçbir ėeyi fark etmeyen bir kasırğa gibidir. Belki de komşunun çimleri her zaman daha yeğildir."

"Kimsenin beni sorgulamadığı bir kasırgada olmak isterdim."

"Belki de birbirimizin ailelerini tamponlamalıyız," diye ėaka yapıyorum, bu saçmalığa gülerek. Ama ona tekrar baktığımda, ifadesi düşünceli hale gelmiğ. "Ne?"

"Fena fikir değil," diyor ve birdenbire nabzım hızlanırken, o bir kadeh şampanyanın içimde kprdğn hissedebiliyorum.

"Neyin kötü bir fikir olmadığını?"

"Hanuka'da senin ailenin yanında seni savunabilirim, sen de Noel'de benim ailemin dikkatini dağıtabilirsin."

ėakayı anlamaya alığmak için ona tamamen döndüm, ama o sadece sanki bu saçma öneri *eğlenceliymiğ gibi* yaramaz bir gülümsemeyle karėılık verdi. Ve o hüzünlü bakığtan sonra, onun için bu eğlenceyi mümkün olduğunca uzun süre sürdürmek istediğimi fark ettim.

"Ciddi misin?"

"ėey, Charleston'da boğ b o ė oturmaktan çok sıkılıyorum. Bu sana yardımcı olacak ve benim için de eğlenceli olacak gibi görünüyor.

benim için de eğlenceli olur. Ayrıca, ben New York'ta yaşıyorum. New York'taki herkes Hanuka hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalı."

"İlk adım, Hanuka'nın sekiz gece, Noel'in ise bir gece olduğunu anlamaktır."

"Noel arifesi ve Noel günü benimle gel, bu da gürültücü bir aileyle geçireceğin sekiz geceyi telafi etmekten fazlasını yapacaktır."

"Adını bile bilmiyorum," diyorum gülerek. Elini uzatıyor. "Cal Durand."

Elimi onun eline koyuyorum ve benimki onun yanında küçücük kalıyor. Bütün vücudum bunu hissediyor, içimi ısıtan bir akım gibi. Belki de o güneş gibidir.

"Miriam Brody."

"Ne düşünüyorsun, Miriam Brody?"

"Bence..." Hayal kurmaya başladım: Hiç kimseyi eve getirmeye zahmet etmedikten sonra, koluma bir erkekle gelmek. Cal ile gelirim kimse beni şımartamaz. Tanrım, bir kez olsun ailemi şaşırtmak ne kadar tatmin edici olurdu.

Ve nedense Cal'a güveniyorum. Sadece bir saat geçmesine rağmen, içimden bir ses onun benim gibi, ailesinin onda uyandırdığı sıkıcı duygulardan kaçmak için bir yol arayan iyi bir adam olduğunu söylüyor. Belki de ikimizin de biraz neşeli bir tatil eğlencesine ihtiyacı vardır.

"Sanırım... Katılıyorum?" diyorum ve o, oynamaya başlayan bir çocuk gibi sevinçle burnunu kırııştırıyor. "Ama seni nasıl tanıtacağım? Duygusal destek devim olarak mı?"

Yine o gürültülü kahkahayı duyuyorum ve gülümsemeden edemiyorum. "Benim erkek arkadaşın olduğumu söyle yeter," diyor omuz silkerek.

Onun ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum. Çılgınca çekici bulduğum bir adamla çıkıyormuş gibi davranmak, birdenbire trafiğin ortasında karşıya geçmeye çalışmak gibi geliyor bana — içgüdüsel olarak eğlenceli ama neredeyse kesinlikle çok aptalca.

Yukarı bakıyorum ve onun benim bakışlarımı yakaladığını görüyorum, yüzünde şakacı bir gülümseme var. "Bazı temel kurallar belirlemeliyiz," diyorum öksürerek.

"Tabii ki," diyor.

"Şey... tabii ki yatıya kalmak yok."

"Hayal bile edemem," diye gülüyor.

"El tutmak ve benzeri... bu tür temel şeyler... Sanırım sorun olmamalı, yoksa kimse satın almaz."

O da başını sallar.

"Katılıyorum." "O

kadar kolay mı?"

"Sen oyun kurucusun, ben sadece blok yapıyorum. Bazen bu süreçte el tutmak zorunda kalırsın," diyor.

"Futbolda çok el tutma olur mu?"

"Daha çok popo tutma ve tackle yapma var, bu yüzden bu planın oldukça uysal olduğunu söyleyebilirim."

Sonra, paketleme ve beslenme rejimleri hakkında konuştuğumuz kadar kolay bir şekilde, her birimizin bilmesi gereken aileyle ilgili temel bilgilere geçiyoruz: tüm akrabaların isimleri, temel arka plan bilgileri, tanıştığımız yerle ilgili bir hikaye (tabii ki bir uçakta).

Farkına varmadan, iniş yapıyoruz.

Kapıya vardığımızda ayağa kalkıyor ve saçlarını tozlu gül rengi bir saç lastiği ile topuz yapıyor, ben de bakmadan edemiyorum. Çok sevimli. Sanki muhteşem bir oyuncak ayı canlanmış gibi.

"Saç kesimini sevmiyorum," diyor, sanki bu yüzden ona bakıyormuşum gibi. Ama cevap vermek yerine, ben de ayağa kalkıyorum. Ve anında ikimiz de gülmeye başlıyoruz. O benden 30 santim daha uzun. Onun okul dansına götürdüğü yeğeni gibi görüneceğim.

Kafama hafifçe vuruyor, mükemmel bir sessiz alay, açıklama gerektirmeyen.

"Peki Miriam, bunu gerçekten yapacak mıyız?"

O bakış yine üzerimde. *Eğlenceli*, diye düşünüyorum. *Neden olmasın*, diye düşünüyorum. "Hanuka'nın mucizelerin bayramı olduğunu öğrenmek üzere sin," diyorum sonunda.

"Ve?"

"Ve eğer ailemin beni birazcık bile ciddiye almasını sağlayabilirsen, belki onların gerçek olduğuna inanmaya başlarım."

Bölüm 2

Aman Tanrım, sen ne muhteşem birisin!

Annemin sesindeki neşeyi duyunca hemen oturma odasına koşuyorum.

Anlaşılan, annemin bir erkeğin pazılarını sıkmasından bu kadar nefret edeceğimi şu ana kadar fark etmemişim. "Uh, anne?" diye soruyorum ve o sevinçle bana doğru dönüyor. Cal şükürler olsun ki eğlenmiş görünüyor. "*Erkek arkadaşınla* tanıştım," diyor, sanki onu uydurmadığım için şaşırmış gibi bir ses tonuyla, oysa birkaç saat önce onun geleceğini söylemişim (ama adil olmak gerekirse... sanırım onu uydurmuştum). Cal'a dönüyor ve onun uzattığı çiçekleri mutlu bir şekilde alıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Jammin brisket yapıyor ve çok kötü olacak, ama seninle ilgili her şeyi duymak istiyorum. Miriam asla bana bir şey söylemiyor." Merdivenlere doğru bağılıyor.

"Jammin'!" Cal bana şaşkın şaşkın bakıyor. "*Jammin'?*" diye fısıldıyor.

"Babamın adı Benjamin, ama annemle babam tanıştıkları yaz, annem Bob Marley ve 'Jamming' şarkısına takıntılıydı, o yüzden ona öyle diyor."

Babam merdivenlerden aşağı koşarak inerken, Cal başını sallar ve gülümser.

"Oh, ne kadar da büyümüşsün," der babam, Cal'ın elini sıkarken, ben ise bu etkileşimden kaçmak için bir duman bulutu içinde patlamak isterim. *Belki de bu gerçekten korkunç bir fikirdi.*

O anda kız kardeşlerim Sarah ve Nina, eşleri ve çocukları kapıdan içeri girerler ve sanki kapıyı çalmak ve merhaba demek çok zor bir şeymiş gibi gevezelik ederler.

"Sen kimsin?" diye sorar yeğenim Ethan, kalın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Cal'a bakarak.

Aniden herkes odada yeni bir adam olduğunu fark eder ve hepsi dönüp ona bakar. Bu biraz komiktir çünkü

Brody ailesinin tüm üyeleri kısadır. Ve şimdi hepsi, Dorothy'nin Oz'da bulunmasını açıklaması için bekleyen Munchkins gibi görünüyorlar.

Ama Cal hiç aldırmaz. "Ben Cal. Teyzenizin erkek arkadaşıyım. Sen Ethan olmalısın, Sarah ve Jeremy'nin oğlu?"

Sarah ve Nina bana doğru geri dönerek boyun incinmesi yaşayacaklar. Gülmek çok cazip geliyor ama kendimi tutuyorum. En çok Cal'ın ona söylediğim tüm isimleri hatırlamasına şaşırdım.

"Ah, sen Giants'tan Cal Durand'sın," diyor kayınbiraderim Jeremy, Cal'a yumruk tokuşturarak. "Dizin için çok üzüldüm dostum. Bira ister misin?" Cal'ı dirseğinden tutup mutfaka götürüyor. Sanırım bu, düşündüğümde daha kolay olacak.

Herkes onu takip ediyor çünkü bu evde başka bir yerde takılan kimse yok. Zaten ortalık karışık. Üç yeğenim aralıklı olarak tartışıyor ve gıdıklama canavarı oynuyor. On yaşında olan Ethan, hala sormaması gereken bir şeyi soruyor ve ben onu kucağıma alana kadar kollarını kaldırıyor. Kız kardeşlerim, Nina'nın eşi Jenny ve annem, Nina'nın baharat işi kurma fikrini yüksek sesle tartışıyorlar: "Arkadaşlar, kim bir kavanoz dolusu kimyon tohumu ister ki? Ya biri bunları bir onslık küçük poşetlerde satsa?" Jenny ve annem buna karşı, Sarah ise destekliyor. Kimse bana fikrimi sormuyor. Kimse benim gıda ürünleri dağıtımı konusunda bir şeyler biliyor olabileceğimi umursamıyor.

Ethan'ı büyük mutfak tezgahındaki bir tabureye oturtuyorum ve annemin peynir tabağını yanıma çekiyorum. Ethan ve ben sessizce oturup peynir yiyoruz, iki içe dönük insan olarak etrafımızdaki konuşmaları dinliyoruz.

Cal, muhtemelen futbol hakkında konuşmak için Jeremy tarafından köşeye sıkıştırılmış, ama birkaç dakikada bir gözleri benimkilere takılıyor, normalde sürüklendiğim denizde alışılmadık bir demir gibi.

"Tamam, bayanlar ve baylar!" diyor babam, herkesi bir araya toplamak için ellerini çırpıyor.

"Biliyorsun, kendini komik sanıyorsun, ama bize 'mikrop' demek aslında çok acımasızca olabilir," diyor küçük yeğenim Cara.

"Bu senaryoda sen bir hanımsın," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor babam.

"Biz erkekler mikroplarız," diyor Cal Cara'ya fısıldayarak ve Cara kıkırdıyor. "Yemek hazır," diye devam ediyor babam. "Brisket'i ben yaptım, o yüzden

bu konuda özür dilerim. Ama latkeleri kendi ellerimle

kendi ellerimle aldım, bu yüzden lezzetli olmalılar." Gerçekten berbat bir aşçı olduğu için yapması yasaklanan patatesli krepleri kaldırır ve kuru görünen brisketin yanına koyar. Herkes tabaklarını alır ve kendilerine servis yapmaya başlar. Birkaç latke aldığımda, babam sanki bunu kendim yapamayacakmışım gibi üstüne elma püresi ve ekşi krema koyar.

Cal ve ben en son otururuz, herkes on kişilik bir masaya on iki kişi sıkıştığı için birbirimize yapışırız. Bacağım onun bacağına değiyor, sıcak ve sağlam, ve nabzımın tekrar hızlandığını hissediyorum.

"Ee, Cal," diyor babam, sahte erkek arkadaşına dönerek onu zor durumda bırakıyor. "Hanuka hakkında ne kadar bilgin var?"

"Oh." Cal'ın bu kadar kendinden emin görünmesine şaşırdım. "Bu, Yahudiliği yasaklamaya çalışan büyük bir orduya karşı direnen küçük bir grup olan Makabilerin zaferini kutlar. Tapınaklarını geri aldıklarında, sadece bir gece yetecek kadar yağları vardı, ama sekiz gece yandı. Bu yüzden Hanuka sekiz gece sürer." Gözleri tekrar bana dönüyor, kaşları hafifçe kalkmış, küçük bir gülümseme beliriyor, övgü bekleyen bir köpek yavrusu gibi. Erkek arkadaşım gibi davranan bu adamın Google'da beş dakika araştırma yapmasını bu kadar çekici bulmamam gerektiğini biliyorum. Ama belki de benim için bu konuda başarılı olmaktan açıkça çok memnun olduğu içindir. Masada ona küçük bir başparmak işareti yapıyorum ve yüzümden bir şey belli olmamasına çalışıyorum.

"Aynen öyle," diyor babam. "Hemen hemen tüm Yahudi bayramları hakkında bilinmesi gereken en önemli şey, kutlamalarımızın özetinin şöyle olduğu: Biri bizi öldürmeye çalıştı, biz açıklanamayan bir şekilde kazandık ve şimdi yemek zamanı."

Sanki hepimiz onun iznini bekliyormuşuz gibi ellerini çırpıyor, ama aslında hepimiz onun yaptığı yemeği en iyi nasıl kaçırabileceğimizi düşünüyorduk.

Ama kargaşa yeniden başlar, herkes birbirinin üzerine konuşur ve göğüs etinin etrafında dikkatlice yemek yer.

Ailenizin etkileşimini izlemek garip, çünkü bunların hepsinin ilk kez başka birinin bakış açısıyla filtrelendiğini biliyorsunuz. Cal'ın yeğenlerimi ve yeğenimi benim kadar eğlenceli bulmasını izlemek hoş bir duygu. Babamın kuru esprilerine güldüğünü duymak içimi ısıtıyor.

Ama Cal'ın ifade dolu yüzünden ailemin küçümseme tavrını izlemek de inanılmaz bir şey. Annem ilk kez "küçük atıştırmalıklarımдан" bahsettiğinde, Cal'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Annem Cal'ın ailesinin nerede yaşadığını sorduğunda — görünüşe göre sadece birkaç blok ötede — ve "Ne kadar tatlı" diye cevap verdiğinde, Cal'ın burnunun şaşkınlıkla kırıştığını görüyorum. Ama özellikle şaşırtıcı olan, biri beni her kesintiye uğrattığında çenesinin giderek daha da sıkılaşmasını izlemek. Ben buna çok alışkınım. Ama yarım saat sonra, Cal'ın kulaklarından buhar çıkmaya başlayacak mı diye merak ediyorum.

"Benimle ikinci tabağı paylaşmak ister misin?" diye sorar Cal, ayağa kalkarak.

"*Gerçekten mi?*" diye mırıldanıyorum, bitmiş latke ve salata kaselerini ve dolu brisket tabağını seyrederek. Kolumu tutuyor ve hiç zorlanmadan beni ayağa kaldırıyor.

"Daha önce ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım," Cal, tabağına bir parça daha brisket koyarken bana fısıldar. O benim tabağıma daha fazla koymadan önce başımı sallarım. "Ama evet, ailen senin on iki yaşında olduğunu düşünüyor."

Kimse beni izlemediği için endişelenmemem gerekse de, çok yüksek ses çıkarmamaya çalışarak kıkırdayarak güldüm.

"Ne yapmamı istersin... Bilmiyorum, *bir şey söylememi mi?* Onlar bunu yaptığında?"

Onun sözleri kalbimi yumuşatır. "Teşekkür ederim," diye içtenlikle cevap veririm. "Ama hayır. Bu kadar yeter."

"Ben gerçekten hiçbir şey yapmıyorum." Benim adıma gerçekten üzülmüş gibi geliyor. Bunun benimle özel olarak bir ilgisi olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor — Cal sadece takım arkadaşını korumayı seven bir adam. "Bunu gören birinin olması bile harika," diye itiraf ediyorum.

Anlayışla omzumu sıkıyor ve masaya geri oturuyoruz.

Gece devam ediyor ve Cal, benim hayal bile edemeyeceğim bir rahatlıkla herkesi kendine hayran bırakıyor. Babam, Cal'ın brisketi o kadar beğenip ikinci porsiyon istediği için ne kadar mutlu olduğunu on beş kez söylüyor. Yeğenlerim ve Ethan, ona dreidel oynamayı öğretirken ve oyunda kullandıkları çikolata paraları olan gelt'leri kaybettiğinde ağlıyormuş gibi yaparken her seferinde gülerек onu alkışlıyorlar.

Onun *beni* ne kadar etkilediğini fark edince utanıyorum. Bir ara, annemin peynir tabağından

"Bu ne için?" diye soruyorum.

"Beğenmiş görünüyorsun," diyor omuz silkerek ve dreidel'e geri dönüyor.

Adam bana *peynir* mi getirdi?

Bunun gerçek olmadığını kendime hatırlatmak için bir mantra bulmam gerekecek.

Ama temizlik zamanı geldiğinde ve Cal aniden bana dönüp heyecanla "*Kabuklar!*" dediğinde, ona olan hayranlığım dayanılmaz hale geldi. Annemin akvaryumundaki kaplumbağayı fark etmişti ve benim eğlenceli anekdotumu hatırlamasının yüzündeki mutluluk, beni eritmeye yetecek kadar fazlaydı. O kadar *iyi* ki, tüm küçük şeylerde mutluluk arıyor.

O akşam onu kapıya kadar uğurladığımda, ona sarılmadan edemedim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, onun sağlam vücuduna yaslanarak, bırakmak istemiyordum. Bir an için, onun da bırakmak istemediği anlaşılıyordu, bunun için minnettardım. "Havaalanından ayrıldığım andan itibaren bunun tamamen aptalca bir fikir olduğunu düşündüm, ama şaşırtıcı bir şekilde eğlenceli bir gece oldu. *Sen* bu geceyi eğlenceli hale getirdin."

Yumuşak bir gülümsemeyle omuzları gevşemiş, babamın kadehine kırmızı şarap doldurup çocuklarla oyun oynarken güldüğü bir geceyi anımsatan bir ifadeyle. "Ben de eğlendim," diyor.

Aniden, havaalanından bu yana ilk kez baş başa kaldığımızı fark ediyorum. Hava daha ağırlaşıyor, bakışlarımız birbirine kilitleniyor, neler olup bittiği sorusu havada asılı kalıyor. O bana doğru eğildiğinde tüm vücudum geriliyor ve bir an için, kimse izlemiyor olsa da, beni öpecek mi diye merak ediyorum.

Ama yanlış anlamış olmalıyım, çünkü tek yaptığı kulak arkamdaki küçük bukleyi itmek, beni nazikçe okşamak ve farkında olmadan beni bir kibrit çıkması gibi ateşlemek.

"Davet ettiğiniz için teşekkür ederim," der kesin bir şekilde. "Yarın görüşürüz."

Bölüm 3

Sonraki beş gece, aşkımın hafiflemesine hiçbir katkıda bulunmaz.

Ailem, Cal her akşam kapıdan içeri adımını attığı anda ona aşırı samimi davranıyor ve o da onların istediği yöne çekilmeye razı gibi görünüyor. Babama eti doğru şekilde marine etmeyi öğretiyor. Nina ve Jenny'nin bahçelerindeki istilacı bambular hakkında şikayetlerini dinliyor. Annem, marketten aldıklarından bıktığı için benim yapmaya karar verdiği latkeler için patatesleri soyması için onu ikna ediyor. Ethan ve kızlar, bir gece menorayı yakması için ısrar ediyorlar — bu, onlar bu görevi üstlenebilecek yaşa geldiğinden beri hiç kimseye izin vermedikleri bir şey. Ama her gece, o kadar çok çekilmiyor ki, unutmuyor dikkatli dikkatli olmayı bana bana içimi, bana sessizce sessizce

Birisi uygunsuz bir şey söylediğinde her zaman üzülür.

Ayrıca, bana peynir ikram etmek için her zaman doğru anı buluyor gibi görünüyor. Ne yazık ki, bu benim için şimdiye kadar yapılan en romantik şey olabilir.

Ve beynim, ilk gece elinin saçımı kulağımın arkasına ittiği hissini düşünmekten inatla vazgeçmiyor. Akşamın sonunda onu kapıya kadar her uğurladığımda bunun tekrar olmasını diliyorum. Gözleri üzerimde kalıyor ve onun da bunu tekrar yaşadığına neredeyse ikna oldum. Ama bunun tekrar olmasına izin vermedi.

Ve beş gece üst üste "neredeyse"yi yeniden yaşamak, bu isteği daha da güçlü hale getirdi.

Bu yüzden Hanuka'nın yedinci gecesi için evden çıkacağımız için minnettarım. Marion Square'e gidiyoruz — palmiye ağaçlarıyla çevrili, yemek festivalleri, çiftçi pazarı ve sanat fuarları gibi kültürel etkinliklerin merkezi. Köşedeki eski kütüphaneyi her zaman özlüyorum, ama son zamanlarda Charleston'daki her şey gibi o da şık bir otele dönüştü. Ancak bu gece park, Hanuka'nın Meydan'da kutlanması için süslenmiş.

yemek, oyunlar, şişme evler, konuşmalar, müzik ve etrafta dolaşıp sohbet eden bir sürü insanla dolu yıllık bir festival için süslenmiş.

Vardığımızda, en küçük yeğenim Cara Cal'ı ilk gören kişi olur ve koşarak ona omuzlarına alması için yalvarır. Onun her zaman yüzünde olan gülümsemesi, tüm öğleden sonra biriken gerginliği büyük ölçüde eritir. Bu sabah bazı gönderilerimiz teslim edilmediği için son beş saati telefonda geçirdim.

"Günün nasıl geçti?" diye sorar, gülerek altı yaşındaki bir çocuk sırtında ağır ağır yürürken. Sarah arkamda iki genç kıızıyla tartışıyor, ama Cal'ın varlığı bir şekilde tüm gürültüyü engelliyor.

"Sinir bozucu," diye itiraf ettim ve öğleden sonramı altüst eden gecikmelerden bahsetmeye başladım. O dikkatle dinledi, hiç sözümü kesmedi. Ama tabii ki ailem kesti.

"Endişelenme," diyor Sarah arkamda, benim ikilemimi, sanki onun gençlerinin anlaşmazlığı kadar önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkerek geçiriyor.

Normalde bunu görmezden gelirdim. Ama Cal'ın anında gösterdiği onaylamama bakışında, beni sadece görmezden gelmekten alıkoyan bir şey var.

"Aman Tanrım, teşekkür ederim," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Bunu operasyon müdürüme ileteceğim."

Cal'ın elini tutup çadırın yanına doğru yürürken, o arkamda kıkırdıyor. Onu, sufganiyot denen donut benzeri mükemmel lezzet için sıraya sokuyorum, böylece Sarah'ı kızgın bırakmışım gibi görünmesin. Aileme karşı dik durmak için küçük adımlar atmam gerekiyor ve bu hak ettiğim küçük kindarlık bile bana dev bir adım gibi geliyor.

"Bunu beklemiyordu," diyor Cal, eğlenerek. Ama benim odaklanabildiğim tek şey, sanki gerçekten el ele tutuşuyormuşuz gibi, onun başparmağının benim başparmağımı daireler çizerek okşaması. Bir anlığına ona bakıyorum, sözcükler boğazımda düğümleniyor. Ama o devam ediyor. "Ailenin seni gerçekten görmemesi inanılmaz bir şey."

"Bunun için 'harika' kelimesi yeterli," diye alay ediyorum. Ama o sadece başını sallıyor. "Hayır, demek istediğim... bir hafta boyunca izledikten sonra bile, hala

benim yaptığım her şeyi görmediklerine inanamıyorum..."

"Cal! Cal! Cal!" Cara koşarak gelir ve içimdeki olgun olmayan tepkiyi nefret ediyorum, bir adam cümlesini bitirebilsin diye altı yaşındaki bir çocuğu itmek istiyorum. "Bana da sufganiyot alabilir misin lütfen? Lütfen? Beş tane alabilir miyim?"

"Oh, o kadar çok istersen annenize sormalısın," diyor gülerek. Sıra bize geldi ve o, önündeki kadına dönerek "Dört tane lütfen" dedi. Cara'ya iki tane verip göz kırptı, sonra bana bir tane verdi. Sonra kendi payına ısırıldı ve pudra şekerli, jöle dolgulu tatlıyı tadarken gözlerini kapattı. "Vay canına, bu çok lezzetli" dedi, kızarmış hamurla ağzını doldurarak mırıldandı, ben de onu başka yerlerde hayal etmemek için çaresizce uğraşıyordum.

"Komik bir şey görmek ister misiniz?" diyor Jeremy, önümüze çıkarak. Yemin ederim, ailemden kimse sadece ben varken bu kadar ilgili davranmıyor. Ama sanırım benim büyüleyici sahte erkek arkadaşımın büyüüne kapılan tek kişi ben değilim.

Jeremy'yi takip ediyoruz ve nereye gittiğimiz hemen anlaşılıyor.

Bu festivalin en çılgın kısmı budur. Çocukların birbirleriyle yarışıp kendilerini gülünç duruma düşürmelerini izlemekten hoşlanıyorsanız, bu çok komiktir. İtfaiye her yıl bunu yapar — büyük bir itfaiye aracı park edilir ve merdiveni sonuna kadar uzatılır. Sonunda, itfaiyeciler küçük paraşütlere bağlı bir sepet dolusu çikolata gelt'e sahiptir. Bunları tepeden atarlar ve sonra herkes ödülleri yakalamaya çalışır. Bazı aşırı hevesli ebeveynler kaçınılmaz olarak çocuklarına yardım etmeye başlarlar, bu da ortamı daha da kaotik ve rekabetçi hale getirir. Her yıl ortalık karışır ve her yıl bunun daha iyi bir yolunu neden bulamadıklarını merak ederim.

Ama şimdi bunu merak etmek için çok geç, çünkü kibar kalça vuruşları çoktan biraz uygunsuz itişmelere dönüştü. Herkes beş dolara yüz paket alabilecekleri şekerleri çılgınca kapmaya çalışıyor, ama *yine* de onu kazanmanın heyecanı herkesi aşırı rekabetçi hale getiriyor. Sarah'nın kızları da bu karmaşanın içinde, ilkokul çağındaki çocuklar kadar kısa olmalarına rağmen kendilerini savunuyorlar.

Etrafıma bakıyorum ve Ethan'ın arkamda durduğunu görüyorum. "Ne var?" diye soruyorum ona. "Oraya gir! Evde alabileceğin aynı çikolataya deli ol."

"Hayır, teşekkürler." Bakışları spor ayakkabılarına çevrilmiş. "Zaten aptalca bir şey."

"Katılıyorum," diyorum. "Ama ben bir yetişkinim ve senin, diğer çocuklar ve bazı şüpheli yetişkinlerin arasına kendini atmanın eğlenceli olduğunu düşünmen gerekiyor."

Yüzüne bakıyorum, en ufak bir eğlence belirtisi bile olmamasına şaşırıyorum. Ne olduğunu merak ederken Cal onun yanına diz çöküyor.

"Baban sana benim işimin ne olduğunu söyledi mi?" diye Ethan'a sorar, Ethan hafifçe başını sallar. "Ben insanları engellemekten para kazanıyorum." Bunun üzerine Ethan başını kaldırır. "İnsanları engellemekte o kadar iyiyim ki, bunun için bana para ödüyorlar. Bunu yapmayı *seviyorum*. Bu konuda rekabetçiyim de. Ama dizimden sakatlandığım için kenara çekildim ve bunu gerçekten özledim. Acaba senin için bazı insanları engellememe izin verir misin?"

Ethan'ın yüzünde, fırtınadan sonra çıkan güneş gibi, yaramaz bir gülümseme belirir. Tüm o tereddüt ve gerginlik birdenbire kararlılıkla yer değiştirir. Cal, Ethan'ın elini tutar ve onu kalabalığın içine çeker.

Onlar en olası olmayan ikiliydiler: astımlı, gözlüklü, boyu kısa yeğenim ve onun arkasında duran iri yarı profesyonel futbolcu. Ama Cal, Ethan'ın tam olarak neye ihtiyacı olduğunu çok iyi anlayan biri gibi onunla birlikte hareket ediyor. Küçük bir paraşüt biraz sola kaymaya başlayınca, Cal Ethan'ı birkaç metre öteye sorunsuzca kaydırıyor. Diğer birkaç çocuk (ve birkaç meraklı ebeveyn) paraşütün tam altına geçmeye çalıştığında, Cal onlara izin vermez. Ve bir ebeveyn Ethan'ın başının üzerinden uzanıp paraşütü yakalamak üzereyken, Cal Ethan'ı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırır ve onu kalabalığın en uzun kişisi yapar. Ethan da elini küçük çikolata paketinin etrafına çevikçe sarar.

Ethan sevinmeye başlar ve Cal onu daha da yükseğe kaldırır, sanki ikisi de sadece bir torba mumsu, markasız çikolata kapmak yerine Super Bowl'u kazanmış gibi onunla birlikte sevinç çılgınlıkları atar. Kutlama tam beş dakika sürer ve Ethan sonunda kıkırdamaya başlar. Cal sonunda onu yere indirdiğinde, Ethan annesinin yanına koşar, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, kalabalığın geri kalanını bir sonraki küçük paraşütler için hâlâ itişip kakışırken geride bırakır.

Cal bir nedenden dolayı utangaç bir şekilde yanıma yaklaşır. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sorarım.

"Çok mu abarttım? Sanırım birkaç yetişkini gerçekten devirdim."

Gülümsüyorum. "Hayır, gerçekten, mükemmeldi. Kendi yeterince uzun boylu çocukları korumak için küçük çocukları aktif olarak engelleyen her yetişkin

muhtemelen bunu hak ediyor."

Gülüşü her zaman kendisi için bir sürprizmiş gibi gelir, istemeden daha yüksek sesle patlar. Nefesini toparlamak için eğilir ve sanki benim küçük bedenim onu dengeleyebilirmiş gibi elini omzuma koyar. Ama bu beni içten içe ısıtır — büyük ses, büyük dokunuş, ama yine de o kadar nazik ki, beni arzu ile titretir.

"Eh, Ethan mutlu oldu, önemli olan da bu," diyor, eli hala hareketsiz, zihnimde biriktirdiğim tüm 'ya eğer'lerle omzumu ağırlaştırıyor. Cal'ı seviyormuş gibi davranmak beni karıştırıyor, çünkü aramızda saygılı bir şekilde farkı bilmem gerekiyor. Ama gerçekte, onu *çaresizce* seviyorum. Anlamaya çalışmamak, *istememek* çok zorlaşıyor.

"Gerçekten bu kadar mükemmel olamazsın," diyorum, sanki onun oynadığı bu oyunda bir kusur bulmam gerekiyormuş gibi. Ona oyun oynamak için para ödendiğini hatırlatmam gerekiyor. O rekabetçi biridir. Bizim kendimiz için kurduğumuz bu mücadelede kazanmaya çalışıyor, hepsi bu.

Ama sözlerim üzerine yüzündeki ifadenin değişmesine şaşıyorum. "Mükemmel olmaktan çok uzağım," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilerden ayrılıp yere bakıyor. Daha küçük görünüyor, sanki Ethan'ın az önceki umutsuz bakışını yansıtıyor.

O gürültülü kahkahayı kaybetmeme neden olan sözlerimi hemen geri almak istiyorum. "Demek istediğim... ailemle çok iyi anlaşıyorsun. Bir kızın isteyebileceği en iyi tampon sensin. Noel'de ailenle birlikteyken senin belirlediğin standartlara uyabileceğimden emin değilim."

Bana tekrar bakar ve hafif gülümsemesinin küçük kıvrımını görünce rahat bir nefes alırım. "Sen de benim için zaten tampon görevi görüyorsun," der.

Ne demek istediğini bilmiyorum. Ama bu günün büyüsunü bozmak da istemiyorum. Onu neşeli ve parlak yapan her şeyi geri kazanmak istiyorum. Bu yüzden kolumu onun koluna takıp, "Benimle birlikte sufganiyot yemeye gidelim mi?" diyorum.

Ve akşamı yan yana geçirirken, aklımda dolaşan asıl soruyu ona sormaya cesaret edemiyorum: Bu kadar mükemmel bir adamın neye ihtiyacı olabilir ki?

Bölüm 4

"Bugün bir makale okudum," diyor annem ertesi akşam, hepimiz mutfakta koşturup dururken Sarah ve Nina'ya seslenerek. "Makalede, her gün arayıp onlara minnettar olduğunu söyleyeceğin bir arkadaş veya aile üyesi bulman gerektiği yazıyor."

"Beni birdenbire arayıp bana minnettar olduğunu söylersen, öldürüldüğünü düşünürüm," diye mırıldanıyorum, kızaran latkeleri çevirirken (annem malzemeleri yine pek de incelikli olmayan bir şekilde bana ittiği için).

Ama tabii ki kimse beni duymuyor. Annem ve kız kardeşlerim, bahsedilen makale hakkında konuşup tartışıyor, analiz ediyorlar ve bana hiç bakmıyorlar.

Cal burada olduğu için bu durum beni daha az rahatsız ediyor çünkü o bana bakıyor. Bu akşam şimdiden patatesleri soymama yardım etti. Ethan onu odanın diğer tarafına çekip yeni bir kitap göstermek için götürdüğünde bile beni kontrol etti. Babamla masayı hazırlarken bana cesaret verici bir gülümseme attı. Ellerim latkelerden dolayı patates nişastasıyla kaplı olduğunda ağzıma bir dilim peynir attı.

Hanuka'nın bu gece sona ermesi ve alıştığım bu geçici rutinin ortadan kalkacak olması beni üzüyor. Cal ile geçirdiğim zamanın sonu olmadığını biliyorum, Noel Arifesi ve Noel Günü var. Ama ailem, Cal'ın benim çok sevdiğim açık ve rahat halini ortaya çıkardığını hissediyorum. Onun ailesi hakkında edindiğim az bilgiden anladığım kadarıyla, ailesi etrafında kendini tekrar kapatıyor. Bu hafta benim için yaptığı her şeyden sonra Cal'ın yanında olmaya hazırım. Ama onun çekingen ve kararsız halini görmek düşüncesi kalbimi biraz kırıyor, onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu çok merak etsem de.

Ancak, Cara mutfakta gelişigüzel bir şekilde koşarken beni yana doğru iterek hayal kurmamı bölüyor.

"Oh... kahretsin!" diyorum, işaret parmağım latke tavaındaki sıcak yağa değince, temas anında şiddetli bir acı hissediyorum.

"Diline dikkat et, Miriam!" diye bağırır kardeşim Sarah, bana bakmadan, her zamanki gibi farkında olmadan.

Ama ben acıdan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye tıslıyorum, sanki yanık başlangıçta olduğu kadar kolayca geçecekmiş gibi elimi sallıyorum. Lavaboya yuvarlanıyorum, soğuk suyu açıyorum ve parmağımı altına sokarken inliyorum. Zihnim keskin acıyla bulanıklaşırken zaman yavaşlıyor.

Ama bunu sindiremeden, Cal gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde yanıma koşarak geldi, genç yeğenlerim Libby ve Lyla onun peşinden devrildiler.

"Yaralandın mı?" diye sordu ve ben, zaten şişmiş olan parmağıma dokunmamaya dikkat ederek elimi kaldırdığımda yüzümü buruşturdum.

"Biraz," diye itiraf ettim.

"TikTok'ta tükürük ve kompresin yardımcı olduğunu gördüm," diye araya girer Libby. Ona inanamayan bir bakışla bakarım ve TikTok'taki tıbbi tavsiyelerin genellikle doğru olmadığını açıklamak üzereyim, ama Cal'ın elimi kaldırıp parmağımı ağzına koyması dikkatimi dağıtır.

Libby'nin tükürük ve kompreslerle ilgili saçmalıklarına inanmıyorum, ama o kadar dikkatim dağılmış ki, bir an için bu *gerçekten* yardımcı oluyor. Diğer her şey kayboluyor ve tek hissedebildiğim parmağımda atan kalp atışlarım, Cal'ın ağzının sıcaklığı ve beni eritmek isteyen endişeli ifadesi. Bana odaklanan bu kararlılık, en lezzetli ağrı kesici gibi, yanığımı önemsiz hale getiriyor. "Uh, bu sorunu çözmez," diye kayınbiraderim Jenny odanın diğer ucundan sesleniyor. Herkes ona bakmak için döner. Dürüst olmak gerekirse, ben ailenin en çok görmezden gelinen üyesi olabilirim, ama sanırım hepimiz bazen Jenny'nin bir doktor olduğunu unutuyoruz. "Yanıklara tükürük sürmek" bir tür yanlış kanıdır, çünkü epidermal büyüme faktörü bakterilerin potansiyeli kadar önemli değildir ve normal reçetesiz satılan ilaçlar kadar etkili değildir. Bu yüzden ibuprofen alırım.

ve soğuk bir kase su."

Cal parmağımı bırakıp özür dileyerek elimi tekrar soğuk akan suyun altına tuttuğunda bu kadar yıkılmamalıydım. Ama o bırakmıyor.

"Sosyal medya bu yüzden beynini çürütecek," diyor Sarah, Libby'ye.

"Sırf bir şey kanıtlanmamış diye..."

"Tereyağının faydalı olduğunu duydum," diye Lyla yardımcı olmayan bir şekilde araya girer.

"Teyzen aslında ne yaptığını biliyor," diye işaret eder Sarah. "Öyle demedim."

"Cal kesinlikle tereddüt etmedi," der babam gülerek. "Belki TikTok'u izlemiştir!"

"TikTok'ta gördün diye yanığı emmeye kalkışamazsın. Bu, 'denizanası sokmasına işlemek' gibi bir şey," diye karşılık verir Jenny.

Annem şaşkınlıkla nefesini tutar. "Bu gerçek değil mi?!"

"Onu suçlayamazsın," diye ekliyor Jeremy. "Eşim bir kazada ölseydi, ben de muhtemelen yeni kız arkadaşımı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Odadaki gürültü kesilir ve herkes Jeremy'ye bakar. Parmaklarımda hissettiğim kalp atışlarımın sesi doğrudan beynime ulaşır. Yüzümü sertleştirmeye çalışırım, çünkü ne kadar şok olsam da, Jeremy'nin söylediklerinin, Cal'ın kız arkadaşı *olsaydım* bilmem gereken şeyler olduğunu biliyorum. Ama *aman Tanrım*.

"Jeremy!?" Sarah, kocasına vurarak diyor.

"Üzgünüm!" diye bağırır, sanki karısı onu gerçekten çok sert vurmuş gibi ön kolunu ovuşturur. "Yani, bu bir sır değil ki. Bu, büyük bir haber gibiydi."

"Biliyorum, ama... ortamı oku."

"Bence bu çok tatlı!"

"Birinin ölen karısı hakkında konuşmak hoş bir şey değil," diyor annem kuru bir şekilde.

"Hayır, ben onun yardım etmek istediğini kastettim," diye açıklıyor Jeremy. "Karın öldü mü?" Ethan, Cal'a sessizce soruyor.

"Uzun zaman önceydi," diyor Jeremy oğluna, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi.

"Ben, şey..." İlk kez, tamamen okunaksız olan Cal'a bakıyorum. Ne yapacağıma karar veremediğim için donup kalıyorum. Tüm benliğim herkese bağırarak, Cal'ı odadan çıkarmak ve

tekrar gülene kadar ona sarılmak. Ama mantıklı tarafım, Cal'ın nasıl cevap vereceğine kendisinin karar vermesi gerektiğini biliyor. Ayrıca, Jeremy'nin "uzun zaman önce" tanımının ne kadar olduğunu bilmesek de, Cal bu konuyla uzun zamandır başa çıkıyor gibi görünüyor.

Ama odadaki yetişkinlere bir şey söylemek yerine, Cal dün festivalde yaptığı gibi Ethan'ın boyuna kadar diz çöküyor. "O yaptı," diyor yumuşak bir sesle. "Dört yıl önce. Kayak kazası geçirdi."

"Futbol oynadığın için haber oldu mu?" "Evet."

"Yani Miriam ile evlenirsen o da ölebilir mi?"

Sonunda soruların nereden geldiğini anlayan Ethan gülümser. Ethan'ın omzuna elini koyar. "Hayır, Miriam'a hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum."

Ethan, bir çocuğun, birçok açıdan saçmalık olduğunu bilemeyecekleri bir sözü alırkenki tüm güveniyle başını sallar.

Cal ayağa kalkar, bakışları şimdi bana döner, kararlıdır. "Parmağın nasıl?"

"Sanırım, şey..." Duraklıyorum. Bütün ailemin beni izlediğini biliyorum - başka bir zaman olsa bunu çok isterdim - ama şimdi tek istediğim Cal'la baş başa kalmak. "Sanırım biraz hava alması lazım." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Harika, hadi yürüyüşe çıkalım," diye hemen cevaplar, yaralanmamış elimi tutup beni dışarı çıkarır.

Bölüm 5

Aralık ayı için hava oldukça ılık. Esinti ağaçların hışırtısına neden oluyor ve ikimiz sessizce Battery'ye doğru yürürken ayak seslerimize eşlik eden bir fon müziği yaratıyor. Dalgalar deniz duvarına çarparak sokak lambalarının gölgesinde kalıyoruz. Eski evlerin manzarası, yüzyıllardır insanların gördüğü manzarayla aynı. Ama gözlerimi kapatarak hayal edebileceğim bir ortam olmasına rağmen, bu an bir şekilde yepyeni geliyor. Cal'la birlikte sessiz kalmak çok kolay.

Sonunda, yürümeyi bırakıp denize doğru bakar. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

Kafamı sallıyorum. "Bana söylemediğin için kızgın değilim." Yaralanmamış elimi göğsüne koyuyorum. İnce kazağıyla bile sıcak ve sağlam. "Sadece böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm."

Eli benim elimi kaplıyor; ikimiz de birkaç saniye boyunca nefes alıyoruz. Onun üzüntüsü hissedilir derecede ve bu, parmağımdan kalbime kadar her yerimi acıtıyor. İçimde biriken tüm o istekler, onun acı çektiğini fark ettiğimde dışarı çıkıyor. Benim için korkunç geçeceğini düşündüğüm bir haftaya sadece neşe getirdi ve ben tüm bu süre boyunca onun içini hiç görmedim. Ve onun buna alışkın olduğunu biliyorum — başkalarını korumaya alışkın. Ama bu bir iş değil ve artık uçakta yapılan aptalca bir anlaşma da değil. Beni kendimi savunmaya itti ve şimdi aniden onun için tek yapmak istediğim şey bu.

Ama bunun ne anlama geldiğini düşünemedim, o tekrar yürümeye başlar. "Sana söylememek istememiştin," der. "Ya da aslında söylemek istemiştin, ama bunun önemli olacağını düşünmemiştim." Elini deniz duvarının kenarındaki korkuluğa uzatır. "Uçakta seninle konuşmak çok eğlenceliydi. Bir kez olsun, sadece bir kadınla sohbet eden bir erkek gibiydim. Sen futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordun ve beni, karısı genç yaşta ölen ve sonra dizini sakatlayan adam olarak görmüyordun. Her şey çok *hafifti*. Ve bunun bitmesini istemedim. O halimin *bitmesini* istemedim.

bitiş. Birbirinizin tamponu olduğunuzu şaka yaparken, tek düşünebildiğim şey bu gerçeği sürdürmek istediğimdi.

"Anlıyorum," diye başımı sallayarak söylüyorum. "Ben de öyleydim."

O, düz ileriye bakıyordu ama bir anlığına bakışlarını bana çevirdi. Boyuna rağmen, hareketlerinin zarafetine hala alışamadım. Onu görenlerin hayal edebileceğinden çok daha yumuşak biri. Ama belki de bu sadece benimle birlikteyken gösterdiği yüzüdür.

Battery'den döndükten sonra parkın kenarına ulaştık. "Bana ondan bahsetmek ister misin?" diye sordum.

"Ne olduğunu mu?"

"Hayır." Başımı sallarım. "Onun hakkında."

O iç geçirir ve bu iç çekişinde çok şey vardır. Benim sorduğum şeyin bu olmasına duyduğu rahatlama. Geri getiremeyeceği anlara duyduğu özlem.

Beklerim, ona zaman tanırım.

"Onu hayatım boyunca tanıyordum," der sonunda ve yüzünde küçük bir gülümseme belirince rahatlarım. "Aynı anaokuluna gittik ve birbirimizin komşusuydık."

"Yani o benim de komşum muydu?"

"Öyleydi," diyor, gülümsemesi genişliyor. "Çocukken bile, o korkusuzdu. Benden çok daha korkusuzdu. Yedi yaşındayken, onu bir loquat ağacının tepesine tırmanırken izledim. O ana kadar gördüğüm en harika şeydi. Ama daha sonra, ergenlik çağında, evimin ikinci katındaki pencereden atlamayı öğrendiğinde, bu tür bir cesaretin onun DNA'sında olduğunu anladım. Ben hiç öyle değildim, daha sessiz ve temkinliydim. O beni cesaretlendirmesaydı futbol oynamazdım herhalde."

"Ne zaman çıkmaya başladınız?"

"On üç yaşındayken beni öptü ve o günden sonra onu hiç bırakmadım." Yine derin bir nefes aldı. "Dört yıl önce ölene kadar."

"Bu yüzden mi Noel'de eve gelmeyi bıraktın?"

"Bir yıl maçım vardı, ertesi gün gelebilirdim ama Noel'le uğraşmamak için bir bahaneydi. Annemlerin evinde her yerde onun izleri var ama tatil günlerinde bu daha da imkansız hale geliyor. Her süs, her yemek, her gelenek. Son üç Noel'de buna katlanamadım."

Ama bu yıl... dizim ve işten bir süre uzak kalmak zorunda olmam... Terapistim Nora ile çok konuştum ve o, kaçınmayı bırakmam gerektiğini anlamama gerçekten yardımcı oldu. Kaçınmayı bırakmanın zamanı geldi. Yaşamak zorunda olduğumu biliyorum."

"Başarıyorsun," diyorum, onun yaptığı her şeyden ne kadar etkilendiğimi bir şekilde ifade etmek istiyorum. "Kendi zamanında başardın — kendi ihtiyatlı cesaret versiyonuna sahip olman sorun değil."

Sonra dönüp bana sarılır. Ama bu daha fazlasıdır. Beni kucaklar. Sonunda bırakmak zorunda kalacağı için hayal kırıklığına uğramış biri gibi bana sıkıca sarılır. Yukarı bakarım ve gözleri çoktan bana dönmüştür. Beni her zaman onunla karşılaştığımda olduğu gibi dikkatli, meraklı ve şefkatli bir şekilde izliyor.

Saçımı nazikçe kulağımın arkasına itecek kadar bırakıyor, parmağının dokunuşu kucaklaşmamızdan daha samimi geliyor. Bir haftadır tekrar tekrar yaşadığım hareket, şimdi yine oluyor, ama bu sefer vücudum onun vücuduna yapışmış halde.

Kendimi kaldırmaktan, ayak parmaklarımın havaya kalkmasından, her santimimin onu istemesinden kendimi alamıyorum.

Şu anda, onun yeniden yaşamayı hak ettiğine gerçekten inanması için her şeyi verirdim.

Eli çenemin kıvrımlarında dolaşıyor ve ben nefes almayı kesiyorum, gömleğini sıkıca kavıyorum. O çok uzun boylu, bu yüzden bana doğru eğilmek zorunda kalacak ve kontrolümün olmaması, beklemek zorunda olmam, onun beni öpmek isteyip istemediğine *karar vermesi*, hepsi çok hoş bir gerginlik yaratıyor.

Yavaşça ve bilinçli bir şekilde bana doğru eğilmeye başladığını hissediyorum.

Ve sonra tüm bu yavaşlık bir anda durur. Bir adım geri atar.

"Yapamam," diye fısıldadı.

Nefesim geri geliyor ama hiçbir şey söylemiyorum, çünkü bu gece öğrendiğim her şeyden sonra, onun bütün hafta boyunca kendini tutmasının nedeni daha netleşiyor. Ve neden yapamayacağını düşündüğünü anlıyorum, ben onun başka bir cesaret kaynağı bulup bana doğru adım atmasını istesem de. Ama onu zorlamak istemiyorum; kafasını karıştırmak istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca günün ardından bile, ilk tanıştığımız andaki içgüdümlü hala aynı: Onun için zorluklardan koruyan bir tampon olmak istiyorum

zorluklardan koruyan tampon olmak istiyorum. Ve işleri daha da zorlaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Sorun değil," diyorum.

Hayal kırıklığıyla saçlarını karıştırıyor, ama bakışları hiç kaymıyor. Ta ki tekrar elimi tutup beni evime kadar götürene kadar. Yürüyüşümüzün sessizliği ve esinti bir kez daha arka planımızı oluşturuyor.

Ama merdivenlere çıkmadan önce, tekrar bana döner. "Seninle oynadığım bu rol, bana büyük bir rahatlama sağladı... Ama *bu gerçek* ben değilim. Tam bir insan olmayı hiç öğrenemedim, biliyor musun? Onun yanında büyüdüm; ben sadece yarım bir insanım, bu yüzden şimdi dengesizim. Seni çok seviyorum... Senin için iyi değilim, Miriam."

Sanki söylemesi gereken her şeyi söylemiş gibi bu duyguyu eliyle savuşturur. Ben aynı fikirde olmasam da onu anlıyorum. Çünkü beni korumaya çalıştığı şekilde, ben de tam olarak onun için yaptığımı düşündüğüm şeyi yapıyorum.

"Geri gelmene gerek yok," diyorum, ama o hemen başını sallıyor.

"Hayır, lütfen bu gece yine o adam olmama izin ver, tamam mı? Hanuka'nın son gecesini kaçırma düşüncesine dayanamıyorum."

"Babam latkeleri bitirmek zorunda olsa bile mi?"

O gülerek burnunu çeker ve ben onun gülümsemesinin tüm gücünü tekrar görmekten çok mutlu olurum. Belki de bunun gerçek hali olduğuna inanmıyordur, ama önümde hiç bu kadar sağlam bir insan olmamıştı.

"Kaçırmam," diyor ve elimi tutup bizi içeri götürüyor.

Bölüm 6

İki gün sonra Noel Arifesi için onun kapısına vardığımda yağmur yağıyordu.

Belki de bu uygun bir durumdur. O gece eve döndükten sonra, ikimiz de her şeyi içimize attık ve şimdi ben bir selin içine adım atmak üzereyim. Hanuka'nın sekiz gecesinin rahat ritmi, yepyeni bir senaryoyla yer değiştiriyor: Hassas yumurta kabukları üzerinde Noel.

En azından neden hassas olduğunu artık bildiğim için minnettarım.

Cal'ın ailesi kapıyı açıyor — kim oldukları çok açık, yüzlerinde Cal'inki gibi ihtiyatlı bir iyimserlik var. Annesi neredeyse benim kadar minyon, ama babası oğluyla aynı yapıda.

"Sen Miriam olmalısın," diyor annesi, kollarını açarak, tereddütlü bir şekilde. Ona sarılmak için öne doğru adım atıyorum ve nefesinden rahatladığını duyabiliyorum. "Ben Judy, bu da Charles. Buraya geldiğinize çok sevindim."

"Davet ettiğiniz için teşekkürler," diyerek içeri giriyorum. Evleri tertemiz. Abartılı değil ama düzenli. Her yerde Noel süsleri var: her kapıda çelenkler, giriş masasında porselen Noel Baba köyü, her saksıda poinsettia çiçekleri.

Her şey *çok hoş*. Ceketimi alıyorlar, bana içki ikram ediyorlar; peynir ve krakerlerden oluşan küçük bir tabak hazırlamışlar. Tepsinin üzerinde en sevdiğim peynirin olduğunu fark ediyorum ve bunu kimin istediğini bilerek gülümsüyorum.

Ve onu düşünür düşünmez, merdivenlerin gıcırtısından Cal'ın geldiğini duyarım. Bu eski evlerde kimse gizlice hareket edemez.

"Üzgünüm, kimse bana burada olduğunu söylemedi," diyor, ağır adımlarla aşağı inerken. Kırmızı ve yeşil Noel desenli bir kazak giymiş, saçları da aynı renkte bir saç lastiği ile toplanmış, yüzünde gergin bir ifade var.

açıkçası çok sevimli. Ve geçen gece olamayacağını söylediği her şeyi keskin bir şekilde hatırlatıyor.

"Hayır, sorun değil," diye onu sakinleştiriyorum. "Baban zaten içki hazırlıyor, ben iyiyim."

"Çorapların ve ayakkabıların sırlıslıkla olmuş!"

Aşağıya bakıyorum. "Sorun değil," diyorum, elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Endişelenme."

Kafasını sallayıp oturma odasına doğru yürüdü. Onu takip ettim ve hemen büyüledim. Odanın her yerinde ışıklar vardı ve ortada, daha önce hiç görmediğim kadar süslemeli dev bir Noel ağacı duruyordu. Cal eğilip hediyeleri karıştırmaya başladı.

"Noel hakkında *pek bir şey* bilmiyorum," diyorum, "ama Noel arifesinde istediğin hediyeleri dolandırarak elde edemeyeceğinden eminim." O kıkırdıyor ve ayağa kalkarak küçük bir paketi uzatıyor. "Bu ne?" diyorum.

"Hiçbir şey, sadece senin için küçük bir şey." "Hayır demiştin..."

"Gerçekten önemli bir şey değil." Bana açmamı işaret ediyor ve ben tartışmak istemiyorum. Paketi açtım ve içinde çan ve şeker kamışı desenli, *Fleece Navidad* yazan rahat görünümlü çoraplar vardı. "Ailem Noel çoraplarını çok sever," diye açıkladı Cal. "Yarın giyecekler, ben de sana da aldım ve düşündüm ki..." Islak ayaklarıma baktı. "Bu gece açmak için daha uygun bir zaman gibi göründü."

Omzunu sıkıca tutuyorum, ona sarılmaya çalışırsam, geçen gece *çok* net bir şekilde ifade etmesine rağmen, yine ona yaslanabileceğimden çok endişeliyim. "Teşekkür ederim."

Annesi akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için içeri girer, biz de onu takip ederek yemek odasına gideriz.

Akşam yemeğinde, Cal'ın geçen gün benim ve ailemin önünde kendisinin bir versiyonu olduğunu söylediğinde ne demek istediğini sonunda anladım. Çünkü ben de aynısını yapıyorum — artık birinin rahat olamadığı aile üyeleriyle arasına giren tampon rolünün ne demek olduğunu anlıyorum. Ailesi sessiz, anlaşılabilir bir hüznle dolular, ama onun ne olduğunu *hiç* anlamıyorlar.

ihtiyaçları. Onlar atasözünde parmak uçlarında
etrafında etrafında bu nezaketin kibarlıklarının fil
büyüklüğünde mayınlarla dolu bir akşamı atlatmalarını sağlayacağını
umuyorlar. Bu çok tatlı ve iyi niyetli, ama yine de boğucu.

Bu yüzden, şimdiye kadar olduğum en pozitif ve eğlenceli
halimdayım. Ailesine Nosh Sticks'ten bahsediyorum. Hanukkah on the
Square'de Cal ve Ethan'ın hikayesini olabildiğince dramatik hale
getirmek için abartıyorum. Hediyesi açmalarını ısrarla istiyorum —
Toskana'daki küçük bir bağdan gelen, yeni bir filtreleme tekniği ile
üretilmiş, takıntılı olduğum ve hakkında ayrıntılı bilgi verebileceğim bir
zeytinyağı.

Ve heyecanımın üçünü de gevşetmesini, açmak için biraz ekstra
güç gerektiren kavanozları açmasını izliyorum.

Tatlıdan sonra kalkıp gitmek için ayağa kalkıyorum, ama küçük bir
sorunla karşılaşyoruz. Yağmur Charleston tarzı bir sağanak yağmura
dönüşmüş ve dışarıdaki cadde çoktan sular altında kalmış.

Judy pencereden dışarı bakarken, "Bu kıyafetle eve gidemezsin
canım," diyor. "Ebeveynlerinizle kalırken ikinizin de bu kadar saygılı
davranması çok tatlı, ama hepimiz yetişkiniz ve gerçekten burada
kalmalısınız. Zaten Noel sabahı da geleceksiniz, bu yüzden bu biraz
saçma olur." Elimi okşuyor, sevgisi zaten çok açık. "Cal'ın hayatında
olduğun için çok mutluyuz."

Bu tüm maskaralık için ilk kez pişmanlık duyuyorum. Belki bunu
geçen hafta hissetmeliydim, ama Cal ile hiç tanışmamış olmayı
dilemezdim. Ama bu kısım, sevgili gelinlerini kaybeden ve oğullarının
acı çekmesini izlemek zorunda kalan bu iki insan, belki bunu
düşünmeliydim.

Ama sanırım şimdi karma bana geri dönüyor — beni, aşık olduğum
ama benden hiçbir şey istemeyen bir adamla aynı odaya kapatacak.
Harika.

Bu gerçeği fark edince aynı derecede şaşkın görünen Cal'a
bakıyorum. "Eğer istersen seni eve kadar geçirebilirim..." diye
başlıyor, ama annesi sözünü kesiyor.

"Saçmalama." Elimi tutar ve beni yukarıya çıkarır. Cal'a bakarım,
yüzü taş gibi ve hiç yardımcı olmuyor. "Pijama ister misin? Sanırım Cal'ın
tişörtünü giyebilirsin.

. . . Ama belki sabah için güzel olur—aslında fazladan

Noel pijamalarım var, o yüzden hoş olur." Odasındaki çekmeceyi karıştırmaya başlar ve ben onu durdurmaya gücüm yetmez.

Cal arkamdan yaklaşıp ve kulağıma fısıldar: "İstersen seni gerçekten geri götürebilirim."

Ama annesi aradığını bulur ve pijamaları verirken yüzünde bir gülümseme belirir. Yüzündeki memnuniyeti inkar etmek imkansızdır.

"Teşekkürler, Judy," diyorum. "Çok teşekkür ederim."

Cal'a bakıyorum, o da benim gibi isteksizce kaderimizi kabul ederek başını sallıyor. "Teşekkürler anne," diyor. "Peki, o zaman yatmaya gidelim."

Onu koridordan geçip, üniversite yıllarından kalma gibi görünen bir odaya kadar takip ediyorum. Odada, göze çarpan futbol kupaları ve annesinin muhtemelen yirmi yıl önce seçtiği sıradan sanat eserleri sergileniyor. Şömine rafında fotoğraf çerçeveleri dizili ve sonunda karısı olmuş olması gereken güzel bir genç kadınla birlikte çekilmiş genç Cal'ın fotoğraflarını görünce kalbim sızlıyor. *Elbette*, bu evin her santimetrekaresi mutlu, gençlik anılarıyla dolu olduğundan, buraya geri dönmek zor.

"Yerde yatabilirim."

Arkamı döndüğümde Cal'ın kapıda mutsuz bir şekilde durduğunu görüyorum.

"Dizin daha fazla incinmesine izin vermeyeceğim," diyorum. "Sorun değil, yatağı paylaşabiliriz. Bu..." Söz konusu yatağa bakıyorum ve tam boy bir yatak olduğunu fark ediyorum. Kaşlarını kaldırmış olan Cal'a tekrar bakıyorum.

"Ben küçüğüm," diyorum tiz bir sesle. "Sorun olmaz."

Cal gülerek yatağına oturur. "Ben değilim. Ve muhtemelen olmayacağım da."

Yüzümü ellerimle kapatıyorum. "Acaba bu, yalan söylediğimiz için aldığımız karma mı diye merak ediyordum."

"İki din hallettik, üçüncüye de bir bakabiliriz." "Bize yardımcı olacak Noel ile ilgili metaforlar yok mu?"

"Sanırım Noel Baba çoğunlukla kömür veriyor. Ailene yalan söylemek ve sonunda sevdiğin ama çıkmaman gereken bir kadınla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmakla ilgili Noel şarkısı yok," diyor gülerek.

"Burada yaramazlar listesiyle ilgili bir şaka var, ama hepsi kötü bir tada sahip."

Kafama bir yastık fırlatıyor ve ben kahkahalara boğuluyorum.

"Banyoya gidip pijamalarımı giyeceğim," diyor ayağa kalkarken. "Çünkü ben *bir beyefendiyim*." Kapıyı kapatırken bana göz kırpmıyor.

Geçen hafta pek çok an bizim için çok garip olmalıydı. Ama nedense her şeyi kolayca atlatıyoruz. Birbirimize her zaman neşe getiriyoruz.

Sanırım bunu Hanuka ve Noel'in kesiştiği küçük bir tesadüf olarak kabul edip, beni gülümseten bir anı olarak saklamalıyım.

Üstümü değiştirip yatağa giriyorum. Birkaç dakika sonra o da yatağa girip ışığı kapatıyor.

Bu yatağın boyutuna göre komik derecede iri. Ben yatağın kenarında yatıyorum ve *yine de* birbirimize değiyoruz, gecenin sessizliğinde nefeslerimiz yüksek sesle duyuluyor.

"Bu çok saçma," diyor sonunda, yuvarlanarak. "Bütün gece kibarca birbirimize dokunmamaya çalışırsak, birimiz yataktan düşecek."

Bu görüntüye gülüyorum. "Evet, sonunda dizini yere çarparsan, onu kurtarmış sayılmam."

"Ben..."

"Evet," diye nefes veriyorum ve hemen ona yaslanarak rahatlıyorum, kolu beni sarıyor ve küçük bedenimi kendine çekiyor.

Uyanık ve gergin halimden, rüya gibi bir kozaya dönüşmem ne kadar hızlı oldu, çenesi başımın üstüne geliyor, ayaklarım onun ayaklarının üstünde, tamamen onun sıcaklığına sarmalanmış durumdayım.

Ve uykuya dalmadan önce, onun "Gülüştün her şeyi kolaylaştırıyor" diye fısıldadığını duyduğuma yemin ederim.

Boş bir yatakta uyanıyorum ve bu kadar hayal kırıklığına uğramamış olmayı diliyorum. Eğer "tek kişilik yatak" klişesi olmak zorundaysam, en azından farkında olmadan, pek de gizli olmayan bir şekilde hoşlandığım kişiye sarılmış olarak uyanmanın avantajından yararlanmam gerekmez mi? Bugün Cal ile sahte randevuya çıktığım son günse, bir tür Noel mucizesi hak etmiyor muyum?

Hanuka'yı kutlayan biri bunu beklemeliydi sanırım.

Saçlarım dağınık ve yüzümü yıkamak için sadece Cal'ın sabunu varken, kendimi utangaç hissederek aşağı kata indim.

Ama odaya girdiğimde, herkes dönüp beni gördüğüne çok mutlu oluyor. Bu, benim evimde olanların tam tersi. Orada olduğumu fark eden biri olursa şanslıyım. Ama Durand'ların evinde, ben onur konuyuyum. Judy benimle ilgileniyor ve pijamalarıyla ne kadar sevimli görüldüğümü söylüyor (sanırım etrafında başka bir kısa boylu kişi olduğu için mutlu). Charles mutfaktan bana kahve ve pasta getirmek için ayağa kalkıyor. Cal ise bana o kadar sevgiyle bakıyor ki, içim patlayacak gibi oluyor. Sanki, pek de gizli olmayan bir şekilde hoşlandığı (ama kendisiyle mutlu olma şansını reddedilen) kişiye sarılmış olarak uyanmış gibi bana bakıyor. Kendimi onun yanındaki kanepeye oturmaktan alıkoyamıyorum.

"Sana bir şey aldım," diyerek küçük bir paketi uzattı.

"Yine mi?" diye azarlıyorum.

"Biliyorum, ama sen beni Hanuka'yı sevmem için sekiz günün vardı, benimse sadece iki gece ve bir günüm var."

"Teknik olarak Noel on iki gün sürer," diyor Judy, hiç de incelikli olmayan bir şekilde. Cal gözlerini devirip hediyeği uzatıyor.

Kutuyu açarım ve hemen gülmeye başlarım. Bir süs eşyasıdır, ama açıkça Hanuka'ya ait, mavi boyalı ve üzerinde menorah vardır. En güzel yanı ise kaplumbağa kabuğu şeklinde olmasıdır.

"Shells *bunu görürse* evime asamam!" diye kıkırdayarak söylüyorum. "Bunu nereden buldun ki?"

"Hasell Caddesi'ndeki sinagogun hediyelik eşya dükkanına girdim," diyor, sanki orası onun için uğraması normal bir yermiş gibi, ve onu menoralar ve dedikoducu hediyelik eşya dükkanı gönüllü bayanlarla çevrili düşünce kalbim sıkışıyor. "Kabuklar olur, *gerçek* kabuk değil. Kaplumbağa kabuklarını satın alamaz ya da satamazsın, öğrendim. Ama caretta caretta kaplumbağaları Güney Carolina'nın resmi sürüngenidir, bu yüzden birçok yerel el sanatında yer alırlar."

"Yaşlı kadın sana Hanuka süsleri ve deniz kaplumbağaları hakkında ne kadar konuştu?"

"En az yirmi dakika," diyor, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak.
"Tanınmış sürüngen mi?"

"Yirmi sekiz eyalette var. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, New York'ta da var ve o da bir kaplumbağa."

"Bunu kafasından uydurmadı," diyorum. Artık kendimi gülmekten alıkoymam imkansız.

"Aslında biliyordum Miriam, çünkü arkadaşı Esther'in kuzeni Jeffrey Dinowitz Bronx milletvekili ve ilkokul öğrencilerini ortak kaplumbağa seçimi sürecine dahil etti. 2006'da bunu kabul ettirdi."

Gözlerim yaşaracak kadar çok gülüyorum. "Biliyor musun, sekiz gecelik Hanuka bayramı bile sana bu konuşmadan daha fazla Yahudi deneyimi yaşatamazdı," diyorum.

"Bu kesinlikle uçan gelt kadar iyiydi."

Kahkaham bana ona sokulmak için bir bahane veriyor, bu son günümde rol yapmaya devam etmeme izin veriyor.

Ve gerçekten de mükemmel bir gün. Bütün bu heyecanla Noel'in eğlenceli geçeceğini tahmin etmeliydim. Cal ve ailesinin daha fazla hediye açmasını izliyorum ve Charles ile Judy'nin benim için de bir çift hediye hazırlamış olmalarına çok duygulanıyorum. Kanepede birkaç Noel filmi izliyoruz. Herkes Judy'ye Noel yemeği hazırlıklarında yardım ediyor ve sonra "gelenek" dışında kimsenin açıklayamadığı bir nedenden dolayı öğleden sonra dörtte yemeğimizi yiyoruz. (Dinleyin, Yahudi bir kişi olarak, tek yapmanız gereken "gelenek" demek ve biz de bunu kabul ediyoruz.

Gece sonunda Cal beni kapıya kadar geçirirken, ikimiz de birbirimizi izleyerek oyalanıyoruz, söyleyecek çok şey var ama bunu daha iyi hale getirecek kelimeler yok.

"Noel'i benim için yeniden mutlu hale getirdiğin için teşekkür ederim," diyor. Gözleri dağınık saçlarıma takılmış ve elinin saçlarını geri itmek için sabırsızlandığını görebiliyorum. Bunu yapmaması beni hayal kırıklığına uğrattırıyor.

"Hanuka'yı hiç olmadığı kadar eğlenceli hale getirdiğin için teşekkür ederim."

Beni hızlıca kucaklıyor, sanki bu onun iyi niyetine aykırıymış gibi. Ama sonra beni tutuyor, nefesimi içine çekiyor, aramızda söylenmemiş her şey asılı kalıyor.

Onun tutumuna karşı çıkmak istesem de, insanları değiştirmeye zorlayamayacağını herkesten daha iyi biliyorum.

İsteksizce geri çekilip yanağına bir öpücük konduruyorum.
"Mahallede görüşürüz, Cal."
Sonra uzaklaşırm, tatil resmi olarak sona ermiştir.

Bölüm 7

Ertesi sabah güneş pencereden içeri giriyor ve ben başımı yorganın altına saklıyorum. Bu güne uyanmak istemiyorum. Kutlayacak bir bayramım ve kutlayacak kimsem olmayan sıkıcı bir gün.

Gerçi teknik olarak bugün Noel'in ikinci günü, çünkü Cal'ın annesi haklı olarak on iki gün olduğunu belirtmişti.

Of. Şimdi "Noel'in On İki Günü" şarkısı kafamda takılıp kaldı ve neşeli melodisi battaniyeyi daha da sıkı çekmemi sağlıyor.

Bugün "iki kumru" günü. Cal'a kumruların adında neden "kumru" kelimesi olduğunu sormak istiyorum, ama bunu yapmaya hakkım var mı bilmiyorum.

Cal'ın benim için şu anda *kim* olduğunu bilmiyorum. Ama bu düşünce beni uyandırıyor. Çünkü fark ediyorum ki... biliyorum.

O, çantasında benim atıştırmalıklarımı taşıyan adam. O, takımın görünmez oyuncusu olmayı seven adam. Yedi yaşında bir kız ağaca tırmandığında ona aşık olan adam. Sıksa bir çocuğu kaldırıp onu uzun hissettiren adam. Sıkılmış yaşlı bir kadının arkadaşının kuzeni hakkındaki hikayesini dikkatle dinleyen adam. Bir yarayı iyileştirmek için her şeyi yapabilecek adam. O adam. O *benim* adamım olmalı.

Ve o kırık değil. Yarım değil. Kendisi hakkında böyle düşünmesine dayanamıyorum; bu çok *yanlış*.

Ona söylemeliyim. Sorumluluk sahibi olmak ve zorlamak istememek falan boş ver. O, insanları zorlayarak geçiniyor! İhtiyacı olduğunda kendisi de zorlanmayı takdir edecektir.

Yorganı atıp en yakınimdaki kot pantolonumu kapıyorum. Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve kapıyı açıyorum, Cal'ın evine gidip ona bu kadar korkmayı bırakmasını söylemeye hazırım.

Ama dışarı çıktığımda, o zaten önümde duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben, şey..." Kızarır ve bir buket uzatır. Ama bu, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir buketi benzemiyor.

"Bu...?"

"Bu bir peynir buketi," diyor. Daha yakından bakıyorum. Gül gibi görünmesi için sarılmış salam; lale şeklinde peynir blokları; yeşil saplar için biberiye. Bu gerçekten lanet olası bir peynir buketi. "Şey," diye devam ediyor ben bakarken, "peynir ve şarküteri, çünkü çok güzel sahte çiçekler yapıyorlar. Peyniri seven biri için bir şey ararken Pinterest'te gördüm ve..."

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet, ben yaptım."

"Benim için mi?"

"Hayır, sabah yedide Harris Teeter'a gidip kız kardeşlerinden biri için bir buket yapayım dedim. Sence şansım var mı?"

Onun koluna hafifçe yumruk attım ve o sıırttı.

"Sabahın ilk iş olarak Harris Teeter'a gidip Pinterest'te gördüğün bir şey yapmak için peynir mi aldın?" diye soruyorum.

"İyi peynir dükkanı saat 11'e kadar açılmıyor." "Keçi. Koyun.

İnek?"

"Evet."

Buketi sallayarak, onun sevimli peynir kreasyonunu ellerime alıp ona bakmak için yaklaşıyorum.

"Geçen gece söylediklerim için çok aptaldım," diye iç geçirir ve şaşkınlıkla ona bakarım. "Korkuyorum. Ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama sırf bu yüzden seni kaybetmeye izin veremem. Sana her baktığımda... yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum."

Şoktan ağızım açık kalır.

"Tabii... tabii..." diye kekeledi. "Tabii tamamen yanlış anlamadıysam ve..." Elini uzatıp buketi geri aldı.

"Kesinlikle hayır," diyorum ve onu göğsüme çekiyorum. "Bunu benim için yaptığınıza inanamıyorum."

"Önemli bir şey değil..."

"Hayır, önemli," diyorum kararlı bir şekilde. "Aslında, buradan çıkıp sana yanıldığını söyleyecektim, ama sen benden önce davrandın."

"Şu anda mı?"

"Evet, şu anda. Hazırlıklıymışım gibi mi görünüyorum?"

Beni baştan aşağı süzer, o mükemmel gülümsemesi genişler. "Hiç de değil."

"Evet, aynen öyle," diye homurdandım, bu kısmı mutlaka duymasını sağlamak için kararlıydım. "Sana, hiçbir şeyin yarısı olmadığını söylemeye gelmiştim. Aslında, seni izlerken fark ettim ki... Belki de o tür bir aşk yüzünden kalbin kırılırsa... aradaki boşluk daha da büyür. Sen genişledin. Hâlâ tüm o sevgiyi taşıyorsun ve bu seni daha da büyüttü. Eşi olmayan bir çorap yine de bir çoraptır. Onu başka bir çorapla eşleştirebilirsin."

Gözleri sanki onu gördüğü en güzel şey benimmişim gibi üzerimde ama gülümsemesindeki yaramazlığı şimdiden fark edebiliyorum. "Romantik jestin beni çorap olarak adlandırmak mı?"

"Cal!" diye bağırıyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hadi ama! Ben senin peynir buketini alay etmedim ki, onu muhtemelen 'Gerçeklik vs. Pinterest' slayt gösterisinde sol tarafta kullanacaklardı!"

Kahkahası yankılanıyor, bu şimdiye kadar duyduğum en hoş ses. Bu adam tam bir insan değilse, o zaman dünyada hiç kimse tam bir insan olamaz.

Ama onunla birlikte gülmeye başlamadan önce, beni kucaklar ve öper. Ve Cal ile ilgili her şey gibi, bu da tamamen saran bir duygudur. Kollarını bana o kadar sıkı sarar ki, yerden bir metre yukarıda kalırım ama düşme korkusu yaşamam. Beni hiç bu kadar ciddiye almamış gibi öper. Beni, ona yeniden nefes almayı öğreten kişiymişim gibi öper.

Öpüşme bittiğinde, beni sersemlemiş bir halde yere indiriyor. O kadar hoş bir şaşkınlık içindeyim ki, kafamın etrafında yıldızlar dönen bir çizgi film karakteri gibiyim.

"Biliyor musun, sanırım on iki gün süren Noel fikrini sevdim," diyor. "Muhtemelen bunu başarmak için birinin yardımına ihtiyacım olacak."

"İkimiz de üç gün sonra New York'a dönmüyor muyuz?"

"Evet, sana göstermek istediğim Kit Roth restoranında gelecek hafta için rezervasyon yaptırdım bile."

"Peynir buketine evet diyeceğime o kadar emin miydin?"

Saçımı nazikçe kulağımın arkasına itti. "İki tatil de mucizelerle ilgili olduğuna göre, benim de bir mucize yaşamam kaçınılmazdı."

TEŞEKKÜRLER

Böylesine kısa bir öykü için teşekkür yazısı yazmak çok abartılı geliyor, ama tatil romantizmleri abartılı olmaktan başka bir şey değildir! Kısa tutacağım, söz veriyorum.

Lauren Plude—tatil koleksiyonunda bir Yahudi hikayesi olması gerektiğini ısrarla söylediğimde beni ciddiye aldığı için çok teşekkür ederim. Ve bunu bana klişe hale getirmem karşılığında verdiği cesaretini çok seviyorum! Herkes kazanıyor! Lindsey Faber, umarım bu kitap senin için her şeyi içeriyor. Beni en iyi halime dönüştürmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Wendy Sherman, beni yeterince tanıyarak, bunu yazmak için ne kadar heyecanlanacağımı bildiğin için teşekkür ederim. Bill Siever, bir kez daha en iyi editör olduğun için teşekkür ederim. Anna Barnes ve Katherine Kirk, sırasıyla düzeltme okumalarınız ve soğuk okumalarınızda gösterdiğiniz keskin içgörüleriniz için teşekkür ederim! Miranda Gardner, bunu başardığın için teşekkür ederim!

NFL hakkında içeriden bilgi verdiği için Alexa Martin'e (ve sanırım Derrick'e de) milyonlarca kez teşekkür ederim. Beni tanıyan herkes, futbol hakkında hiçbir şey bilmediğimi bilir! Ama Alexa'nın bunu bana karşı kullanmaması ve bunun yerine Cal'ın arka planını oluşturmama yardım etmesi benim için büyük şans. Futbol romantizmlerini seviyorsanız, Alexa'nın Playbook serisini okumanızı *şiddetle* tavsiye ederim (bunu güvenle söylüyorum çünkü onu arkadaşım olmaya zorlamadan önce onun hayranıydım).

Juliet Izon ve Alison Hammer'a en iyi ilk okuyucular oldukları için çok teşekkür ederim (her zaman ve umarım sonsuza kadar).

Miriam Guzzardi'ye, aile içinde yaş farkı büyük olan çocuklar hakkında bir kitap yazmam için ısrar ettiği için teşekkür ederim. Miriam'ın kardeşlerini kitaba dahil etmemiş olsam da, onun içinde bulunduğu durumu (ve adını!) iyi bir şekilde yansıtmış olduğumu umuyorum. Seni seviyorum!

Daniel, seni seviyorum. Onursal Charlestonlu olduğun için teşekkürler (bu, muhtemelen bu yıl paraşütle atılan paraları yakalamayı sağlayacağım anlamına geliyor).

Son olarak, farklı dinlere mensup aileler hakkında birkaç söz söylemek istiyorum. Ben böyle bir ailede büyüdüm ve ailem her zaman bir ailede çeşitliliğin inanılmaz derecede güzel olabileceğini örnek olarak gösterdi. Ve onlar, bunu kabul etmek zorunda olmayan, ama kabul eden bir neslin ebeveynlerine sahip oldukları için şanslıydılar: Çok dindar olan büyükannem, bat mitzvah törenimde benimle birlikte bimah'ta oturdu ve ben her zaman bu tür bir sevgi, hayranlık ve kabulün, tüm ailemin bana verebileceği en güzel hediye olduğunu düşündüm. Umarım hepimiz, bizden farklı olan insanları hayatımıza kabul edecek kadar akıllı olabiliriz.

KAHRAMANIMIZDAN ÖZEL BİR TATİL MESAJI

Gözlerini kapatır mısın? Bir dakika boyunca bir şey hayal etmeni istiyorum ve ben bitirene kadar hiçbir şey söyleme, tamam mı?

Gözlerinizi kapattınız mı? Aferin.

Pekala, yıl sonu tatillerinin ışıkla ilgili olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Neye inanırsanız inanın, yılın bu zamanında karanlığı aydınlatan tüm bu hikayelere ilham veren bir şey var. Elbette Noel var, ağaçlardaki tüm Noel ışıkları tatil ruhunu getiriyor. Sekiz gün süren mucizevi ışığın Hanuka menora'sı var. Kelime anlamı "ışık dizisi" olan Diwali var. Kwanzaa'nın kinaraları, aile ve kültürü sembolize etmek için ışığı kullanır. Hatta Yeni Yıl'da bile gökyüzünü aydınlatan havai fişekler vardır. Değil mi? Yani... bu yıl da her yerde ışıkların yandığını görünce, gerçekten fark ettim ki... bu zamanın evrensel olarak büyüğü bir yanı var. Ve bu, neyi kutlarsanız kutlasınlar, herkese umut dolu bir mevsim yaşıyor. Bunun gibisi yok ve belki bu yıl ben biraz duygusalım, ama... herkes için daha fazlasını istiyorum.

Bu yüzden koçla konuşmaya gittim, çünkü düşünüyordum ki... Belki spor bağlamında, daha fazlasını vermek için başka bir şey yapabiliriz. Hepimiz tatil için ailelerimizden uzak olmak zorunda kalırken ve insanlar bir araya gelip maçı izlerken, Aralık ayındaki maçlar için soyunma odasının etrafına bir sürü ışık asmak istedim. Normalde ışıkları kapatırız, ama bu şekilde kameralar açıkken ve insanlar devre arası ve maç sonrası izlerken, insanların maç izleme geleneğine biraz umut ve sihir katmış oluruz. Çünkü her küçük sihir parçası yardımcı olur, değil mi? Gözlerinizi kapatıp hayal edebiliyor musunuz?

Ve tahmin et ne oldu? Koç bu fikri çok beğendi ve yapmama izin verdi. Ve ona söyledim... Bu fikri sana borçlu olduğumu söyledim.

Belki bu biraz kliş  gelebilir, bu yüzden henüz sana bir Şey söylemene izin vermiyorum, ama bilmeni istedim... Bana, her Şeyin belirsiz g r nd    karanlık anlarda bile, henüz bulamamıŐ olsan da, her zaman bir yerlerde umut ve ışık olduğunu hissettirdin. Benim için yaptığın Şey bu. Ve bu sevinci olabildiğince yaymak istememi sa ladın, özellikle de bu yılın bu zamanında tanıştığımız için.

Merak etme, bizim için de ışıklar asacağım. Her neyse, mutlu bayramlar aşkım. Artık gözlerini açabilirsin.

ALİ ROSEN İÇİN ÖVGÜ

Yavaş Yanma

“Sürükleyici ve neşelendiren, aynı anda hem baş döndürücü hem de düşündürücü ve derin duygusal olan *The Slow Burn*, mükemmel bir yaz romanı! İtalya'nın betimlemeleri beni evimde hissettirdi ve bu kitabı tek bir tatil öğleden sonra, taze makarna gibi iştahla yalayıp yuttum. Ali Rosen, her şeyi isteyen ve bunu elde etmek için kararlı olan insanları kutlayan, güçlendirici ve elinden bırakamayacağınız bir hikaye yazmış. Harika bir yaz kitabı!”

—Ali Hazelwood, *The Love* kitabının yazarı, *New York Times* en çok satan yazarlar listesinde 1 numara
Hypothesis

Unlikely Story

“*Unlikely Story*, çiftçi pazarında mükemmel domatesleri bulmaya eşdeğer bir kitap.”

—Ali Brady, *USA Today*'in en çok satan kitabı *Battle of the Bookstores*'un yazarı

“Ali Rosen, kendinizi bulmanın karmaşıklığını çok iyi anlatıyor. [*Unlikely Story*] bir terapi seansı ve New York'a yazılmış bir aşk mektubu, hepsi tek bir kitapta.”

—Julie Soto, *New York Times* en çok satan *Not Another Love* kitabının yazarı

Song

“*Unlikely Story*'yi çok sevdim—Ali Rosen her sayfayı duygu ve mizahla dolduruyor. Sevimli ve samimi karakterler, eğlenceli senaryolar ve düşündürücü içgörülerle dolu Rosen'ın yavaş gelişen romantizmi, aşkın en beklenmedik yerlerde bulunabileceğinin kanıtı.”

—Lauren Kung Jessen, *Red String Theory* kitabının yazarı

Alternatif Sonlar

“Hayatının karmaşık bir döneminde olan bir kadının karmaşık hikayesi—Bea'nın hikayesi mizah ve özenle anlatılıyor ve Rosen'in onun için yarattığı romantizm nazik, hassas ve çok tatmin edici.”

—Kate Clayborn, *USA Today*'in en çok satan kitabı *The Other Side of Disappearing*

“Bea ve Jack'in ikinci şans aşk hikayesine bayıldım. Aralarındaki kimya ve şakalaşmalar birinci sınıf, Rosen'in üslubu esprili ve anlayışlı, İrlanda ortamı muhteşem bir şekilde yansıtılmış. Rosen'in anlatmak istediği her hikayeyi ilk dinleyen ben olacağım.”

—Emma Barry, *Chick Magnet* kitabının yazarı

“Ali, gerçek hayatta arkadaş olmak isteyeceğim türden karakterler yazıyor ve onlara hak ettikleri güzel aşk hikayelerini veriyor. *Alternate Endings*, keskin zeka, lezzetli gerilim ve nefes kesici romantizmin mükemmel bir karışımı. Kitabı başından itibaren özleyeceksiniz ve bitirdikten sonra da uzun süre aklınızda kalacak. Mutlaka okunmalı!”

—Tarah DeWitt, *USA Today*'in en çok satan kitabı *Savor It*'in yazarı

İkinci Şanslar İçin Tarif

“Bir okuyucu ve yazar olarak, ferahlatıcı, harika bir yeni sese sahip yeni bir yazar bulduğumda her zaman çok mutlu olurum. *Recipe for Second Chances* da öyle bir kitap; sayfaları yeterince hızlı çeviremedim. Son sayfaya geldiğimde hikayenin bittiğine üzüldüm. Daha fazlasını istedim. Bana göre bu, gerçekten iyi bir yazarın işaretidir.”

—Fern Michaels, 153 (ve artan) *New York Times* bestseller romanlarının yazarı

“*Recipe for Second Chances*, özellikle şehvetli kimya, göz alıcı mekanlar ve lezzetli yemekleri sevenler için, kaçan aşkın nihai hikayesi. Kalbi ısıtan, kaçışa davet eden bir zevk!”

—Tia Williams, *New York Times*'ın en çok satan kitabı *Seven Days in June*

“*Recipe for Second Chances*, beni İtalyan kırsalına götüren ve bir daha geri dönmek istemediğim, tatlı ve son derece büyüleyici bir aşk romanı! [Kitabın] yemyeşil ortamları ve ağız sulandıran yemekleri ile her bir lezzetli parçayı kesinlikle çok sevdim.”

—Lynn Painter, *New York Times* en çok satan *Better Than the*

Movies

“İkinci şanslar ve duygusal olgunlaşmayı anlatan bu şefkatli, güneşle dolu hikaye, geçmişin limonlu tadı ile canlanan ricotta peyniri kadar zengin bir şekilde geliyor. *Recipe for Second Chances*, lezzetli yemekler ve iç açıcı dostlukların canlı arka planında okuyucuları kendinden geçirecek.”

—Jen Comfort, *Midnight Duet* kitabının yazarı

“Harika espriler, seksi ve iyi kalpli bir kahraman, hepimizin güvenmek istediği türden güçlü kadın dostlukları, üstüne üstlük İtalyan trüf mantarı ve çikolatalı kek. Ben varım!”

—Elizabeth Bard, *Lunch in Paris* ve *Picnic in Provence* kitaplarının çok satan yazarı
Provence

Ali'nin Yemek Kitapları

“Ali Rosen, her bir yemekle akşam yemeği partilerimizi kurtarıyor.”

—Carla Hall, şef ve televizyon sunucusu

“Her koleksiyona gerekli ve lezzetli bir katkı!”

—Kwame Onwuachi, James Beard Ödülü sahibi şef, *Top Chef* jüri üyesi ve *Food & Wine* dergisinin yönetici yapımcısı

“Ali bizi anlıyor ve bunun için çok mutluyum.”

—Dorie Greenspan, *Baking with Dorie* ve *Everyday Dorie* kitaplarının yazarı

“Bu kitabı yazdığı için Ali Rosen'a büyük bir alkış göndermek istiyorum.”

—Pati Jinich, James Beard Ödülü sahibi ve Emmy adayı
Pati's Mexican Table programının sunucusu

ALI ROSEN'IN DİĞER ESERLERİ

Olası Olmayan Hikaye
Alternatif Sonlar
İkinci Şanslar İçin Tarif The
Slow Burn (yakında çıkacak)

Yemek Kitapları

Modern Dondurucu Yemekleri
Getirin!
15 Dakikalık Yemekler

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2022 Melanie Dunea

Ali Rosen, Amazon Editörlerinin seçtiği *Alternate Endings* kitabının yazarıdır. Ayrıca, NYC Life kanalında yayınlanan *Potluck with Ali Rosen* programının sunucusu olup, Emmy ve James Beard Ödülleri'ne aday gösterilmiştir. Güney Carolina, Charleston doğumlu olan Rosen, şu anda eşi, üç çocuğu ve kurtarılmış köpeği ile New York'ta yaşamaktadır.

En çok satan yazar Ali Rosen'dan, İtalya'da geçirdiği beklenmedik yaz tatili, planladığı tüm tariflerden daha karmaşık ve zengin hale gelen şef Kit Roth hakkında sıcak ve esprili bir roman. Şimdi satışta!
